

KÕIK

MATKAMA!

Möödunud laupäevases «Punasest Tähes» kutsus matkasektsoon rakverlasi puhkepäevastele jalgsi- ja jalgrattamatkadele ning pühapäeval olid matkasektsooni presiidiumi liikmed — matkade korraldajad — juba aegsasti enne ettenähtud aega sidekontori esisel väljakul. Oldi ootusärevuses: kas ikka tuleb midagi välja sellest uudsest üritusest? Tuli.

Kui kell 11.20 matkasektsooni presiidiumi esimees Herman Levartovski matkajad rivisse kamaandas, oli neid alguse kohta rõõmustav arv — 26. Pärast matkasektsooni presiidiumi liikme Lembit Laanemetsa sissejuhatavat sõnavõttu asusidki grupid teele.

Kuidas üks ja teine matk õnnestus, sellest jutustavad matkadest osavõtnud. Tulevikus kavatseb matkasektsoon niisuguseid puhkepäevamatku korraldada igal pühapäeval. Kindlasti on matkajatepere palju suurem juba järgmisel pühapäeval.

50 km jalgratastel

Varajasemad jalgratturid-matkajad arutasid enne minekut: kumb marsruut valida — Neeruti või Viru-Nigula? Olekski juba jäänud Neeruti juurde, kui äkki oli kohal jalgrattasporidi veteraan 70-aastane Rudolf Palik. Temal oli varuks koguni kolmas marsruut.

«Sõidame Põlula kanti, vaatame kalamajandit ja ...»

Toetati: «Tõepoolest, seal on ka huvitav.» Nii otsustasimegi.

Rudolf Paliku määrasime oma 17-liikmelisele grupile ka tempo dikteerijaks.

Sõitsime linnast välja mööda Narva maanteed. Asfalt. Rattad veeresid nagu iseenesest ja kohe alguses sisselöönud löbus tuju tõukas veelgi takka. Juba Näpil hakkas klõpsuma fotoaparaat.

Vaeküla pargis tehti esimene viieminutiline hingetõmme.

Enne Nurkset istusime jälle mõned minutid vilus. Esimesed paarkümmend kilomeetrit olid sisendanud juba tugevat optimismi nende südamesse, kes enne starti olid aralt kokku kraadinud terakese pessimismi — kas

ma ikka suudan vastu pidada? Jalgrattamatk on ju aktiivne puhkus, mitte võidusõit.

Nurkselt pöördusime Põlula peale. Allatuult oli minek hea.

Nüüd oli teeristil viit, mis teatas, et Lavi vahtkonna metsavahini on 0,3 km. See oli ühtlasi teeviidaks ka Põlula kalamajandisse.

Insener-kalakasvataja Loreida Põder tutvustas meile kalamajandi hooneid ja tiike nende elanike — vikerforellidega. Allika-kest, kust kalamajandi tiigid saavad vee, ei jätnud muidugi keegi janu kustutamata, kuigi see matkal pole soovitatav — nõrgestab organismi.

Võtsime oma matkalehele ka allkirja ja pitsati ning tegime sissekande külalisraamatusse.

Veidi kehakinnitust ja edasi.

Järgmiseks huviobjektiks oli looduskaitses all olev 300-aastane vägev haraline mänd. Sellest hiiglasest tehtava foto pealt ei tahtnud puududa keegi.

Metsavahe Rannapungerja teeni oli aga omaette nautimisobjekt: jõnksuline ja väänlev, kohati liiva kuni rummuni. Rannapungerja sile valendav tee. Hetked puhkust veel Kuivajõel, Rägaveres ja juba olimegi linna lähistel. Vahepeal Järvelt otse Vētiku peale sõites jõikas äkki meie sõidutee läbi veši. Kes oskas jalgrattal ühelt kaldalt teisele nii jõuda, et ta oma varbaid märjaks ei kastnud, neid oli vähe.

Viimane tõus ja oligi Mullikmägi. Ees aga linn.

Neli ja pool tundi toredat, terveid tugevdavat jalgrattamatka oli seljataga.

L. LAANEMETS